

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/38/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7624203618
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Dudíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7624203618.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Dudíkovej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Frederiky Zozulákovvej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom A. C. XXXX/X, D. E. F., zastúpený JUDr. Ivanom Vankom, advokátom, so sídlom Floriánska 19, Košice, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 27. februára 2025, č. k. 11C/59/2024-117

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výrokoach o trovách konania.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom konanie čiastočne, čo do uplatneného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 600.600,- Eur za obdobie od 10.01.2024 do 15.01.2024 zastavil (I), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 22.800,- Eur s 8 % - ným úrokom z omeškania počnúc od 16.01.2024 a to do pätnástich dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (II), žalobu v časti uplatnenej náhrady škody vo výške 600,- Eur s príslušným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy s príslušným úrokom z omeškania zamietol (III), rozhodol, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania v časti uplatnenej náhrady škody s príslušenstvom (IV) a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania proti žalovanému vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy s príslušenstvom (V).

2.1. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 600,- Eur, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 600.000,- Eur, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, čo odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania, ČVS: ORP-31 5/2-VYS-SN-2021 zo dňa 17.05.2021 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin sexuálne zneužívanie podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, kvôli čomu aj bol uznesením sudkyne pre prípravné konanie zo dňa 20.05.2021 vzatý do väzby, ktorá mu začala plynúť dňa 18.05.2021. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 25.05.2022, sp. zn. 1T/93/2021-674, bol uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov nepodmienečne. Poškodený (v tom čase obžalovaný) podal voči predmetnému rozsudku v zákonnej lehote odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.01.2023, sp. zn. 6To 61/2022-784 súd zrušil napadnutý rozsudok a uložil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 28.03.2023, sp.

zn. 1T/93/2021-861 bol pri zachovaní totožnosti skutku opätovne uznaný vinným zo zločinu sexuálneho zneužívania (§ 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky nepodmienečne. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 16.06.2023, sp. zn. 6To/55/2023 tak, že ho na verejnom zasadnutí oslobodil spod obžaloby prokurátora, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol ako obžalovaný stíhaný.

2.2. Zo žaloby mu ďalej vyplynulo, že nemajetkovú ujmu v sume 600.000,- Eur žalobca odôvodnil tým, že v dôsledku väzobného stíhania sa dostal do ťažkej psychickej situácie, ktorá bola umocnená tým, že skutok popísaný v obžalobe pojednával o jeho dcére ako poškodenej. Napriek výsledku trestného konania dodnes pociťuje jeho negatívne dôsledky. Už samotný charakter trestného stíhania mal negatívny dopad na jeho povesť a vnímanie jeho osoby jeho rodinou a okolím. Za najzávažnejšie považuje nezákonné väzobné trestné stíhanie v trvaní viac ako 2 roky. Jeho psychický stav sa v priebehu obmedzenia osobnej slobody výrazne zhoršil, nehovoriac o psychickom stave jeho dcéry. Zdôraznil, že pred predmetným trestným stíhaním nebol nikdy trestne stíhaný a viedol riadny život. Momentom začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia sa mu podstatne zhoršila kvalita života, čo sa prejavilo v súkromnej sfére - rodinný život, vzťahy, ale aj v pracovnej sfére a spoločenskom uplatnení. Negatívne dôsledky trestného stíhania a pobyt vo väzbe sa prejavili na jeho zdravotnom stave, a to tak po psychickej stránke, ako aj po fyzickej (rapídne zhoršenie zraku). Okrem náhrady nemajetkovej ujmy si uplatnil i náhradu účelne vynaložených trov konania - trov obhajoby, ktoré uhradil advokátovi za poskytovanie právnych služieb v predmetnom trestnom konaní, a to konkrétne vo výške 600,- Eur prostredníctvom švagra G. H., keďže on bol v tom čase vo väzbe. Ide podľa neho o účelne vynaložené náklady, ktoré by neboli vznikli, ak by orgány verejnej moci postupovali pri výkone verejnej moci zákonným spôsobom.

2.3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku vyšiel zo skutkových zistení zodpovedajúcich tvrdeniam žalobcu o postupe a o rozhodovaní orgánov činných v trestnom konaní a vo veci jeho trestného stíhania. Za preukázanú mal tiež skutočnosť, že väzobné trestné stíhanie žalobcu začalo dňa 18.05.2021 a skončilo dňa 16.06.2023, teda väzba trvala takmer dva roky a jeden mesiac (759 dní). Podrobne reprodukoval obsah výpovede žalobcu popisujúceho priebeh trestného konania a následky z neho vyplývajúce. Zo žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci zo dňa 19.10.2023 súd zistil, že žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 600,- Eur titulom náhrady trov obhajoby, ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 600.000,- Eur. Generálna prokuratúra SR mu oznámila listom zo dňa 10.01.2024, že jeho nárok na náhradu škody rovnako ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy neuspokojí a to ani len čiastočne.

2.4. V priebehu konania po ustálení dátumu doručenia Oznámenia o neuspokojení nároku žalobcu na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy od Generálnej prokuratúry SR zo dňa 10.01.2024 sporovými stranami na deň 15.01.2024 došlo k späťvzatiu žaloby v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 600.600,- Eur za obdobie od 10.01.2024 do 15.01.2024. V späťvzatej časti súd prvej inštancie konanie zastavil s použitím ust. § 145 ods. 2 C.s.p.

2.5. Na takto ustálený skutkový stav prvoinštančný súd aplikoval článok 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, článok 46 ods. 1 - 4 Ústavy Slovenskej republiky, ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 8 ods. 5, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 - 4, § 17 ods. 1 - 4, § 18 ods. 1 - 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Na ich základe konštatoval, že uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 17.5.2021 vzhľadom na následné oslobodenie spod obžaloby prokurátora je nutné považovať za nezákonné, zakladajúce nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a tak bola splnená prvá z podmienok zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie mal za to, že pokiaľ ide o vznik nemajetkovej ujmy, žalobca podrobne v žalobe i vo svojej výpovedi popísal stav neistoty, ktorým trpel v súvislosti s nezákonným väzobným trestným stíhaním, kde uviedol, že pretrvávajúci stres vo väzbe vyvolaný obvinením zo sexuálneho násillia voči vlastnej dcére spôsobil, že jeho organizmus úplne kolaboval, vypol, mal vysoký krvný tlak, učil sa nanovo podpisovať. Rovnako sa zhoršil i jeho fyzický stav, v dôsledku stresu i väzbe v cele 3 x 3 metre došlo k rapídne zhoršeniu jeho zraku, a to až do takej miery, že v šere nevidí vôbec. Zhoršila sa mu kvalita života, čo sa prejavilo v súkromnej sfére - rodinný život, ale aj v spoločenskom uplatnení. Narušil sa mu nielen osobný život, ale dlhodobým odlúčením v dôsledku väzby došlo k narušeniu

jeho blízkých vzťahov s dcérou, ktorej nedokázal byť v tomto kontexte ani plnohodnotným rodičom. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania, riadiac sa príslušnými zákonnými ustanoveniami, ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR i rozhodnutiami Ústavného súdu SR dospel k záveru, že nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu došlo k zásahu do súkromného i osobného života žalobcu, jeho ľudskej dôstojnosti, osobnej integrity, cti i dobrej povesti, pričom medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmom je bezprostredne evidentný vzťah príčinnej súvislosti.

2.6. Prvoinštančný súd, zohľadňujúc nepretržité trvanie väzby počas dlhého obdobia (dvadsiatich piatich mesiacov), dospel k záveru, že už samotná väzba so všetkými svojimi dôsledkami predstavuje zásah vyžadujúci si odškodnenie v nemateriálnej sfére. Zdôraznil, že ku konkrétnym obmedzeniam v súvislosti s väzbou sa vyjadril aj žalobca v rámci svojej výpovede, pričom vzhľadom na vyššie uvedené ich súd považoval za nepochybné, nevyžadujúce si ďalšie dokazovanie.

2.7. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že jeho ďalšou úlohou bolo vyhodnotiť následky, ktoré vznikli v dôsledku nezákonného rozhodnutia a závery hodnotenia následne vyjadriť vo výške priznanej nemajetkovej ujmy. V tejto spojitosti zdôraznil, že rozpätie trestnej sadzby pri tomto konkrétnom trestnom čine bolo od 7 do 12 rokov. Počas celého obdobia od vznesenia obvinenia až do právoplatného rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby bol žalobca vo väzbe, kde žil podľa jeho vyjadrenia vo veľkom strese, v neistote, pod hrozbou trestu. O trestnom stíhaní, ale predovšetkým o skutku, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie, sa dozvedeli aj jeho známi, priatelia, ľudia z jeho okolia, širšia rodina a pod., čo vážnym spôsobom zasiahlo do jeho cti, dobrej povesti, dobrého mena a súkromia, dostal na dlhé obdobie nálepku „pedofil“. Trestné stíhanie malo dopad i na jeho súkromný a rodinný život, ale predovšetkým na jeho vzťah s dcérou, ktorá mala v čase, kedy sa mal stať skutok, iba 7 rokov. Stres z trestného stíhania, neoprávnený zásah do jeho osobnosti, práva na ochranu mena, cti a dôstojnosti sa odrazili aj na jeho zdravotnom stave tak po psychickej, ako aj fyzickej stránke (rapídne zhoršenie zraku). Súd prvej inštancie poukázal na nález psychiatra, z ktorého je zrejmé, že je v psychiatrickej liečbe, trpí psychickými poruchami, panickými úzkosťami, pociťuje strach. Ďalej trpí depresívnou epizódou ťažkého stupňa s psychotickými príznakmi, bola mu diagnostikovaná generalizovaná úzkostná porucha i syndróm závislosti. Okrem uvedených psychických porúch trpí viacerými ochoreniami zraku, a to atrofiou zrakového nervu, myopiou, astigmatizmom, presbyopiou, začínajúcou senilnou kataraktou, retinopatiou zadnej steny oka a dochádza u neho k cievnym zmenám sietnice.

2.8. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci prvoinštančný súd dospel k záveru, že „žalobcovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výšku korigoval s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu, prihliadnuc na osobu samotného žalobcu, jeho vek, ambície rodinné i pracovné, a preto mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 22.800,- Eur, t.j. cca 30,- Eur x 759 za každý deň nezákonnej väzby, čo činí 22.770,- Eur, teda zaokrúhlene 22.800,- Eur. Pri určovaní výšky zohľadnil najmä skutočnosť, že žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia (§ 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.), čo bolo v konaní nesporné. Hrozba trestu za skutok sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na vlastnej dcére, bola vysoká, rozpätie trestnej sadzby pri tomto konkrétnom trestnom čine bolo od 7 do 12 rokov. Žalobca bol počas celého obdobia stíhaný väzobne a väzba trvala skutočne dlhé obdobie, 25 mesiacov (759 dní), počas ktorého žalobca nemohol realizovať interpersonálne vzťahy s verejnosťou, bol tak zásadným spôsobom ochudobňovaný o osobný kontakt s dcérou, rodinou, nemohol dostatočne budovať ich vzájomné väzby. Pobyt v izolácii, hrozba vysokého trestu a s tým spojený stres sa úplne prirodzene odrazil na jeho fyzickom i psychickom zdraví. Žalobca sa stal z dôvodu postupu poškodenia zraku po návrate z väzby držiteľom preukazu „ZŤPS“, bol mu priznaný nárok na sprievodcu. Po prepustení z väzby došlo k progresu jeho psychických problémov, nevedel sa spamätať z traumy, ktorú mu spôsobilo nepravdivé obvinenie a 2 a pol ročný pobyt vo väzbe. Avšak ako je to zrejmé zo správy od psychiatra (čl. 45 spisu), tieto gradovali i v dôsledku reaktívnej poruchy po nasadení monitorovacieho náramku v súvislosti s inou trestnou vecou, ktorý ho rušil pípaním vo dne i v noci, v dôsledku čoho mal panické stavy úzkosti, strach“.

2.9. Súd prvej inštancie ďalej akcentoval, že na druhej strane však nemohol ignorovať fakt, zrejmý z pripojených listinných dôkazov (obžaloby, rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/93/2021-861 zo dňa 28.03.2023 i rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6To/55/2023-927 zo dňa 16.06.2023), že žalobca bol v minulosti 4 – krát súdne trestaný najmä pre násilnú trestnú činnosť,

ktorú v minulosti páchal skutkami vydierania, nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, porušovania domovej slobody a nebezpečného vyhrážania. Už v minulosti bol obmedzený na osobnej slobode väzbou i uloženým nepodmienečným trestom a zároveň mu pri odsúdení trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2T/59/2019 zo dňa 19.06.2019 bolo uložené i ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie. I v súčasnosti je na Okresnom súde Spišská Nová Ves vedené trestné konanie pre nebezpečné vyhrážanie bývalej manželke pod sp. zn. 3T/4/2024, kde skutok, ktorý mu je kladený za vinu, tento sám podrobne popísal vo svojej výpovedi (čl. 104, 105 zápisnice z pojednávania). Žalobca bol tiež opakovane pre skutky menšej spoločenskej nebezpečnosti riešený a postihnutý v priestupkovom konaní. Na základe uvedeného mal prvoinštančný súd za to, že tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, že „pred predmetným trestným stíhaním nebol nikdy trestne stíhaný a viedol riadny a bezúhonný život slušného občana Slovenskej republiky“, sú zavádzajúce a nezakladajú sa na pravde. Rovnako bolo výsluchom žalobcu zistené, že tento v období pred začatím trestného stíhania nikde nepracoval, bol invalidným dôchodcom a týmto je i v súčasnosti, teda v dôsledku väzobného trestného stíhania kvalita jeho pracovného života neutrpela, pretože žiaden neexistoval. O zdroj príjmu žalobca neprišiel, pretože invalidný dôchodok poberal i počas väzobného trestného stíhania. Obdobná situácia pretrváva i v jeho rodinnom živote. Bol rozvedený pred vzatím vo väzby v predmetnej veci a rozvedeným je i naďalej. Práve problematické interpersonálne vzťahy s okolím, predovšetkým s bývalou manželkou a bývalou svokrou, sú zaznamenávané dlhodobo. Tieto sú riešené v rámci priestupkového i trestného konania. Žalobca síce tvrdil, že jeho širšia rodina sa komplet celá odsťahovala do E. H. E. F., v konaní však nebolo preukázané (ani tvrdené), kedy sa tak stalo, ani že ich odchod súvisel práve s trestným stíhaním súvisiacim so žalovanou vecou. Čo sa týka zdravotného stavu žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, že zdravotný stav každého jednotlivca (a to predovšetkým psychický) sa v dôsledku väzobného trestného stíhania zhorší. Nemohol však nezohľadniť skutočnosť, že žalobca je dlhodobo už od roku 2012 v psychiatrickej liečbe H. C. I., dokonca bol v roku 2017 hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení VNŠP v Levoči. Narušenie psychiky si nie malou mierou spôsobil sám nadužívaním benzodiazepínov, alkoholu, užívaním steroidov. Uvedené vyplýva z lekárskeho správ H. C. I. (čl. 45, 46 spisu) a svedčí o tom i uložené ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie pri odsúdení trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2T/59/2019 zo dňa 19.06.2019. Poukázal na správu psychiatra (čl. 45 spisu), z ktorej je tiež zrejmé, že jeho psychické problémy gradovali i v dôsledku reaktívnej poruchy po nasadení monitorovacieho náramku v súvislosti s inou trestnou vecou, ktorý ho rušil pipaním vo dne i v noci, v dôsledku čoho mal panické stavy úzkosti, strach. Prvoinštančný súd akcentoval, že čo sa týka poškodenia jeho zraku, atrofiou zrakového nervu i ďalšími s okom súvisiacimi diagnózami trpel už v minulosti (od detstva, resp. pôrodu) ako je to zrejmé z lekárskej správy H. J. D., Očná klinika Kulanga s.r.o., Poprad (čl. 47), pričom stres z prebiehajúceho trestného stíhania mal bezpochyby dopad na jeho fyzické zdravie, je však potrebné zohľadniť i úplne prirodzené opotrebovania organizmu z dôvodu veku človeka.

2.10. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ním určená výška náhrady za nemajetkovú ujmu zároveň nevybočuje z medzí rozsahu náhrad nemajetkovej ujmy priznávaných v obdobných prípadoch, v súvislosti s čím poukázal na konkrétne rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu Banská Bystrica, Krajského súdu v Žiline, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

2.11. Vyhodnotením konkrétností danej veci tak súd prvej inštancie za spravodlivú považoval výšku náhrady nemajetkovej ujmy v sume 22.800,- Eur, t. j. cca 30,- Eur x 759 za každý deň nezákonného väzobného trestného stíhania, čo činí 22.770,- Eur, teda zaokrúhlene 22.800,- Eur. Túto žalobcovi ako primeranú zásahom do jeho osobnostných práv priznal a v prevyšujúcej časti nárok na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy s príslušenstvom zamietol. Konštatoval, že suma priznanej nemajetkovej ujmy zároveň neprevyšuje päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k údajnému spáchaniu trestného činu, čo predstavuje sumu 31.150,- Eur, keďže mesačná minimálna mzda v roku 2021 bola 623,- Eur (zohľadňujúc ustanovenie § 13 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako kritérium pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy).

2.12. Prvoinštančný súd zdôraznil, že žalobcom požadovanú sumu nemajetkovej ujmy vo výške 600.000,- Eur považoval za absolútne neprimeranú, pretože účelom jej priznania je kompenzácia nezákonnosti spôsobenej štátnou mocou, avšak tento právny prostriedok nemôže byť zneužívaný na neprípustné obohacovanie, ako sa javí v tomto prípade. Zároveň nie je úlohou tohto inštitútu

zabezpečenie rodinných príslušníkov poškodeného, tak ako to demonštroval žalobca vo svojej výpovedi, že odškodnenie od štátu použije na zabezpečenie dcéry.

2.13. V súvislosti so žalobcom uplatnenou náhradou škody - trov obhajoby vo výške 600,- Eur súd prvej inštancie konštatoval, že v tejto časti nie je žaloba dôvodná, nakoľko žalobca tento nárok nepreukázal. Z faktúry č. VF22/036 zo dňa 29.06.2022 je zrejmé, že JUDr. Ivan Vanko si uplatnil sumu 600,- Eur za poskytnuté právne služby voči G. H.. Z uvedeného dokladu nie je zrejmé, že sa jedná o trovy žalobcu vo vzťahu k zastupovaniu jeho osoby vo veci zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, takže tieto nie sú dôvodné. Žalobca síce tvrdil, že ide o trovy za trestné stíhanie za uvedený skutok zaplatené jeho švagrom, toto tvrdenie však žiadnym spôsobom neverifikoval, neprodukoval ani bližšiu špecifikáciu úkonov právnych služieb, či dôkaz o ich úhrade. Pre úplnosť súd na záver uviedol, že žalobca uplatňoval náhradu, ktorú žiadnym spôsobom nepreukázal, nevyčíslil, koľko činili trovy trestného konania za žalovaný skutok a navyše faktúra bola vyhotovená dňa 29.06.2022, t. j. v čase, kedy trestné konanie prebiehalo, dokonca bolo iba vo svojej polovici.

2.14. Rozhodnutie o trovách konania v časti uplatnenej náhrady škody s príslušenstvom prvoinštančný súd odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalovanej v spore, pretože napriek procesnému úspechu náhradu trov konania vo vzťahu k uvedeným nárokom nežiadala.

2.15. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy rozhodol súd prvej inštancie aplikujúc článok 4 ods. 2 základných princípov C.s.p., ako aj ustanovenie § 255 C.s.p. tak, že svedčí plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % (zo súdom priznanej sumy), pretože stanovenie výšky náhrady finančného zadosťučinenia záviselo od úvahy súdu.

3. Proti vyhovujúcemu výroku (II) a výroku o zamietnutí žaloby v časti uplatnenej náhrady škody vo výške 600,- Eur s príslušným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy s príslušným úrokom z omeškania (III) napadnutého rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd v týchto častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolateľ uviedol, že si je vedomý, že požadovanie náhrady nemajetkovej ujmy, ako je to uvedené v podanej žalobe, je nadnesené, ale tak to cítil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v bode II napadnutého rozsudku je pre neho neprijateľné, neprimerané, nespravodlivé a dehonestujúce. Rozhodne nesúhlasí s vyhodnotením konkrétnej danej veci tak, ako to urobil súd prvej inštancie v bode 51. písomného odôvodnenia, že za spravodlivú považoval výšku nemajetkovej ujmy v sume 22.800,- Eur, t. j. cca 30,- Eur x 759 za každý deň nezákonného väzobného stíhania, čo činí 22.770,- Eur a zaokrúhlene 22.800,- Eur. Podľa žalobcu nie je možné vychádzať pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy z nejakých matematických výpočtov a precedensov súdov Slovenskej republiky, keďže slovenské súdnictvo nie je postavené na takýchto základoch. Každý prípad je iný a mal by sa hodnotiť podľa individuálnych kritérií. Súd prvej inštancie mohol v tomto smere využiť svoje zákonné moderačné právo a žalovanú sumu primerane znížiť, nie však na priznanú sumu. V tejto súvislosti poukázal na konkrétnu prax súdov pri hodnotení náhrady odškodneného, ako je tomu napr. vo veci občana K. L. za to, že sa ho nezákonne pokúsila diskreditovať tajná služba SIS, za čo mu súd priznal 20.000,- Eur, keď predtým pôvodne vysúdil 82.985,- Eur. Ako príklad pre komparáciu peňažných náhrad ďalej uviedol právnu úpravu cestovných náhrad upravených zákonom č. 283/2002 Z. z., ktoré sú rozdielne na území Slovenska a v zahraničí. Takto napr. za trojdňovú pracovnú cestu na Slovensku je výška diéty 39,- Eur, pričom atraktívnejšie je to u zahraničných diét, keď za jeden deň v rozpätí od 12 až 24 hodín je to napr. v Belgicku 45 Eur, Bulharsku 36 Eur, Maďarsku 39 Eur, Fínsku 50 Eur. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy považuje napadnutý rozsudok za neprijateľný, nespravodlivý a dehonestujúci, nerešpektujúci jeho osobnosť ako občana Slovenskej republiky. Žalobca odvolanie proti výroku III napadnutého rozsudku odôvodnil tým, že v čase vystavenia faktúry a príjmu 600,- Eur na účet obhajcu bol vo výkone väzby a preto mu nemohol osobne uhradiť dohodnutú čiastku. V danom prípade išlo o dohodnutú paušálnu odmenu so žalobcom, v tom čase obvineným, a to v zmysle vyhlášky ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb. Boli to účelne vynaložené trovy obhajoby prostredníctvom jeho švagra G. H., ktoré by neboli vznikli, ak by orgány činné v trestnom konaní postupovali pri výkone verejnej moci zákonným spôsobom.

4. Svojimi odvolacími námietkami, vytýkajúcimi nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci žalobca podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že

v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol. Súdom prvej inštancie priznanú náhradu ujmy vyjadrenej v peniazoch považuje za primeranú aj s prihliadnutím na ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.

6. I keď napriek formálnemu vyjadreniu žalobca odvolaním mienil napadnúť aj vyhovujúci výrok rozsudku (II), z obsahu samotného odvolania je bezpochyby zrejmé, že tejto časti rozhodnutia nevytkol iné, než to, že mu vyhovujúcim výrokom nebolo priznané viac. V konečnom dôsledku teda napriek formálnemu vyjadreniu žalobca odvolaním materiálne napadol zamietavý (nie vyhovujúci) výrok. Ako taký vyhovujúci výrok rozsudku, nakoľko nebol odvolaním napadnutý ani jednou z procesných strán (§ 379 C.s.p.), nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 C.s.p a ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p.) a nebol predmetom odvolacieho prieskumu. Rovnako nebol v odvolacom konaní preskúmaný ani právoplatný výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie konanie čiastočne, čo do uplatneného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 600.600,- Eur za obdobie od 10.01.2024 do 15.01.2024 z dôvodu späťvzatia žalobcu zastavil (I).

7. Vo vzťahu k ostatným častiam rozsudku (napadnutému zamietavému výroku III a tiež závislým výrokom o trovách konania IV a V) Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23.10.2025 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto sa v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje bez akýchkoľvek výhrad za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva:

9. Žalobca svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť posúdenia otázky primeranosti výšky relutárnej satisfakcie súdom prvej inštancie z hľadiska právneho (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) a tiež aj vo svetle správnosti a relevantnosti skutkových zistení na podklade vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.).

10. Podľa ust. § 13 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. (2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

11. Citované ustanovenie zákona, predstavujúce právny rámec pre priznanie zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do práv na ochranu osobnosti fyzickej osoby, je normou s relatívne neurčitou hypotézou. Hypotéza v tejto norme teda nie je stanovená priamo, ale je prenechané na súd, aby ju podľa svojej úvahy v každom jednotlivom prípade sám zo širokého a vopred

neobmedzeného okruhu okolností vymedzil. Podmienkou vzniku nároku na súdnu ochranu osobnosti podľa citovaných ustanovení zákona je okrem protiprávneho zásahu, objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu, tiež narušenie osobnostnej sféry v príčinnej súvislosti s týmto neoprávneným zásahom. Platná právna úprava i aplikačná prax súdov je pritom založená na tzv. monistickom ponímaní jednotného všeobecného práva osobnostného, kedy nie je vyžadované, aby dotknutá osoba špecifikovala, ktorý z konkrétnych osobnostných statkov bol zasiahnutý. Ani Európsky súd pre ľudské práva nepovažuje za nutné jednoznačne od seba oddeliť jednotlivé zložky osobnostných práv. Pri posudzovaní nárokov na zadosťučinenie za nemajetkovú ujmu treba mať na zreteli, že vznik nemajetkovej ujmy spravidla nemožno dokazovať, pretože prakticky ide o stav mysle poškodenej osoby. Ide o utrpenie na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity poškodenej osoby - predovšetkým na dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale aj na iných hodnotách, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka; napríklad tiež na osobnej slobode, súkromí, rodinnom živote a pod. (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3731/2011 z 27.6.2012). Nemajetková ujma je teda kategóriou čisto subjektívnou, ktorú je možné preukázať iba so značnými obtiažami, a preto vo svojej podstate súd neposudzuje formu a rozsah odškodnenia podľa toho, ako sa poškodený cítil, ale či mal vzhľadom na všetky okolnosti dôvod cítiť sa byť na nehmotných hodnotách poškodený. Ide o psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a rozsah sú ako rozhodné skutočnosti náročne preukázateľné. Aj preto by tiež bolo nadbytočné zisťovať ich prostredníctvom výsluchu účastníka (por. napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3007/2010 z 31.8.2011). Tieto úvahy v konečnom dôsledku v právnej praxi vyústili do záveru, že vznik nemajetkovej ujmy nie je potrebné dokazovať v situáciách, kedy je zjavné, že by rovnakú ujmu utrpela akákoľvek osoba, ktorá by bola danou skutočnosťou postihnutá a šlo by teda o notoriu, ktorú dokazovať netreba (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 zo dňa 15.3.2012). Vlastný zásah do osobnostných práv je potrebné hodnotiť vždy objektívne s prihliadnutím na konkrétnu situáciu, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i na osobu postihnutej fyzickej osoby (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o zásah do osobnosti fyzickej osoby v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím na dotknutú osobu, je možné spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na intenzitu a trvanie nepriaznivého následku pociťovala ako závažnú spravidla každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a v postavení postihnutej osoby (rozsudok NS ČR z 27.10.2012, sp. zn. 30 Cdo 83/2011). Pri uplatnení týchto prístupov pri posudzovaní povahy a intenzity dopadu neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti sa vo vzťahu k objektívnej spôsobilosti trestného stíhania zasiahnuť právo na ochranu osobnosti obvineného v aplikačnej praxi ustálilo, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného a je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 125/2019 z 27. augusta 2019). Obdobne i ústavný súd v tejto spojitosti vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 754/2016 z 24. januára 2017 formuloval záver, že „...priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne) je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe...“.

12. V úvahách ohľadne výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy je samozrejme potrebné vychádzať z náležite zisteného skutkového stavu, pokiaľ ide o kritériá, na ktoré je potrebné prihliadať podľa zákona (§17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z.). Akokoľvek do hĺbky sa však tieto parametre odkryjú, sami osebe neposkytujú objektívny obraz o primeranej výške odškodnenia, nakoľko jednak nie sú exaktne merateľné a jednak medzi nimi a nemajetkovou ujmu nie je matematicky vyjadriteľná kvantitatívna súvislosť. Podľa názoru odvolacieho súdu preto tieto kritériá, rovnako ako aj iné skutočnosti ovplyvňujúce závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, v myšlienkovom procese pri stanovení primeranej výšky odškodnenia majú význam predovšetkým pri porovnaní s obvykle prisudzovanou výškou peňažných náhrad v obdobných prípadoch, ktoré je v sudcovskej úvahe obvykle jediným transparentným a objektívne preskúmateľným momentom. V právnej praxi sa tak ustálilo, že odškodnenie by sa nemalo bez zjavných a podstatných skutkových odlišností konkrétneho prípadu zásadne odchyľovať od zadosťučinenia priznaného v skutkovo obdobných prípadoch (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 z 27.6.2012). Vzájomnou konzistentnosťou s už judikovanými vecami sa zároveň napĺňa tiež požiadavka jednotného posudzovania porovnateľných prípadov, vyplývajúca z ústavne chránenej rovnosti pred zákonom a právnej istoty, zahŕňajúca v sebe tiež potrebu náležitého odôvodnenia výraznejších odchýlok od riešení v typovej judikatúre. Je nevyhnutné mať na zreteli tiež to, že pri určení výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť, že podľa § 17 ods. 4 zákona č.

514/2003 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že suma priznanej nemajetkovej ujmy zároveň neprevyšuje päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k údajnému spáchaniu trestného činu, čo predstavuje sumu 31.150,- Eur, keďže mesačná minimálna mzda v roku 2021 bola 623,- Eur (zohľadňujúc ustanovenie § 13 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako kritérium pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy).

13. Súd prvej inštancie presvedčivo vyjadril spojitosť medzi okolnosťami prípadu a priznanou výškou finančného zadosťučinenia. Jeho záver o primeranosti priznanej výšky plnenia (vo výške 30 Eur za jeden deň väzby) možno považovať za správny, nakoľko je v konečnom dôsledku konzistentný s peňažnými odškodneniami obvykle priznávanými v skutkovo obdobných prípadoch. Odvolací súd v tejto spojitosti poukazuje na to, že v právnej praxi sa na podklade komplexnosti a presvedčivosti dôvodov formulovaných v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 2357/2010 z 11. januára 2021 (uverejnenom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS ČR pod publikačným číslom XX/XXXX) ujal názor, že adekvátnym odškodnením je čiastka v rozmedzí od 20,- do 60,- Eur za jeden deň trvania väzby. Žiada sa pre úplnosť dodať, že rozhodnutie založené na takto odôvodnenom rozsahu peňažného odškodnenia nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou považuje za ústavne akceptovateľné a zároveň aj nevykazujúce znaky arbitrárnosti tiež Ústavný súd SR (por. napr. uznesenie sp. zn. I. ÚS 702/2016 z 23. novembra 2016).

14. Vo vzťahu k žalobcom vyzdvihovanej skutočnosti, že všeobecné sudy v iných prípadoch priznali aj vyššie odškodnenia nemajetkovej ujmy, je potrebné akcentovať skutkovú odlišnosť v žalobcom odkazovaných prípadoch a jedným dychom zároveň vo vzťahu k skutkovo podobným prípadom dodať, že vývoj rozhodovacej praxe aj pod vplyvom už zmienenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva smeruje k znižovaniu predtým niekedy až prehnane nadhodnotených odškodnení, pričom tento trend, a to priamo aj v prípadoch nezákonného trestného stíhania, opakovane vo svojich rozhodnutiach Najvyšší súd SR opakovane potvrdzuje. Ako už bolo zmienené na inom mieste, prístup k rozhodovaniu o výške primeraného zadosťučinenia nemajetkovej ujmy je priamym dôsledkom tiež najvyšším súdom judikovanej potreby hodnotového váženia povahy nemajetkovej ujmy vo svetle výšky odškodnenia, exaktne vyplývajúcej z právnej úpravy, medzi iným tiež zo zák. č. 274/2017 Z. z. Vychádzajúc aj z takto nastavených kritérií, odvolací súd považuje sumu odškodnenia 22.800,- Eur za adekvátny prostriedok nápravy vzniknutej ujmy, zodpovedajúcej všeobecným predstavám spravodlivosti v pomere k peňažnej satisfakcii priznanej v obdobných prípadoch vychádzajúcich z porovnateľných skutkových okolností a hodnotovo rešpektujúcich výšku odškodnení, ktoré podľa vnútroštátnej právnej úpravy patria za hierarchicky závažnejšie morálne zásahy - obetiam násilných trestných činov. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustálenie výšky relutárnej satisfakcie je vecou sudcovskej úvahy, ktorá je objektom apelačného prieskumu, len pokiaľ ide o preskúmateľnosť, logickú udržateľnosť súdom zvolených kritérií a ekvivalentnosť s porovnateľnými prípadmi. Záver o nesprávnosti určenej výšky odškodnenia preto nemôže spočívať len na odlišnej predstave odvolacieho súdu o rozsahu náhrady, ale na komplexnom zdôvodnení vlastnej sudcovskej úvahy odvolacieho súdu v tejto otázke. Na takýto postup však odvolací súd nevzhladol podklad ani v skutočnostiach, ktoré vyšli v priebehu konania najavo, ani v argumentácii žalobcu, ktoré mala povahu viac subjektívnych predstáv, než objektívne uchopiteľných kritérií pre určenie primeraného a z pohľadu praxe aj ekvivalentného odškodnenia.

15. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu smerujúcej proti dôvodom rozhodnutia v časti o zaplatenie majetkovej ujmy odvolací súd, konštatujúc správnosť záveru súdu prvej inštancie v tejto otázke, zároveň na umocnenie jeho presvedčivosti dodáva, že vznik škody predpokladá alebo zmenšenie majetku alebo že sa do majetku nedostane niečo, čo by sa pri bežnom chode okolností dostalo. O takúto právnu situáciu by sa jednalo, ak by trovy konania vynaložil žalobca či už priamo alebo osobou, ktorá by konala na jeho účet, čo však v konaní preukázané nebolo.

16. Odvolací súd z týchto dôvodov s použitím § 387 ods. 1 C.s.p ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku a v závislých výrokoch o trovách konania.

17. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. V odvolacom konaní mala žalovaná plný procesný úspech a preto jej v súlade s citovaným ust. § 255 ods. 1 C.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie v okolnostiach prípadu ani nemožno rozumne predpokladať, odvolací rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).